

[Ragnhild Andersen.]

syge, nu vil blive fastsat til samme størrelse som de lommepege, der udbetales til rentemodtagere på alderdomshjem. Jeg er også sikker på, at det vil vække tilfredshed, at de småbeløb, der kan indtjenes på hjemmene, ikke skal medregnes som indtægt.

Som sagt, mit parti anser lovforslaget for et fremskridt, som utvivlsomt kan afhjælpe en del mangler, men ikke dem alle i første omgang. Rigtigt anvendt af kommuner og amtskommuner vil loven imidlertid være en betydelig forbedring af forholdene for nogle af de vanskeligt stillede medborgere.

Viggo Stærke: De ændringer, som er foreslået til loven om offentlig forsorg og loven om folkeforsikring, hilser vi med glæde, fordi vi mener, at her er et vigtigt område i forsorgen for dem, der ikke kan hjælpe sig selv, de ulykkelige, de hjælpeløse, de kronisk syge. Hele denne forsorgsopgave kan løses på forskellig måde. Behandlingen i patienternes hjem i deres egen familie har sine overordentlig store fortrin i hele den menneskelige og sjælelige side af sagen, og hvor den kan gennemføres, er det også i patienternes interesse. Men det, som er vanskeligt, er at skaffe plads, at få råd og få tid til at behandle disse mennesker i hjemmene i vor tids forcerede tempo, og derfor er løsningen gennem sygehjem en særdeles tilfredsstillende ordning.

Tidligere blev en del af disse patienter behandlet på sygehuse, men når deres sygdom er i et stadium, hvor den egentlig ikke kræver behandling, fordi den ikke er påvirkelig af behandling, men væsentligt kræver pleje, er det opgaven at gå over til det egentlige plejehjem. Dette, at der i det foreliggende lovforslag åbnes adgang for både de plejehjem, der er oprettet af amt og kommuner, og for de plejehjem, som er rent private, til at få hjælp, hilser vi også med glæde, idet vi tror, at mange af disse opgaver udmærket kan løses ved privat initiativ.

Hvad angår alle de indviklede regler for refusionsordningen mellem staten, amtet, kommunerne, den kommunale udligningsfond og invalidefonden o. s. v., er det for almindelige mennesker meget vanskeligt at overskue dem, og en forenkling af disse regler tror jeg i mange kredse vil blive hilst med tilfredshed. Det bør ikke være sådan,

at megen tid skal gå med beregninger og udregninger.

I lovforslagets § 2, ændringen til folkeforsikringslovens § 54, hvori der foreslås indsat to nye punkter 6 og 7, tales der om, at der vil være at se bort fra mindre indtægter, der stammer fra rentemodtagerens personlige arbejde. Jeg synes, at når dette lovforslag kommer i udvalg, bør man undersøge, om ikke man kan fjerne ordet „mindre“.

Hvorfor skal disse ulykkelige mennesker, hvis de er i stand til med et særligt talent eller særlige evner at frembringe noget værdifuldt, så ikke have lov til at beholde indtægterne deraf ubeskåret? Det vil for deres karakter og deres selvagtelse betyde overordentlig meget. I det hele taget tror jeg, at det er meget vigtigt for den sjælelige side af disse patienter, at der åbnes mulighed for så megen beskæftigelse, som kan gennemføres, og som de egner sig til. Der er her opgaver at tage op, som jeg synes naturligt kommer indenfor loven om offentlig forsorg. Fra mit partis side kan jeg ellers som sagt anbefale lovforslaget.

Gottschalek-Hansen: Det foreliggende lovforslag vil næppe vække større opsigt hos den almindelige befolkning, da det jo heldigvis, må man sige, kun er en meget lille del af befolkningen, der er så ulykkeligt stillet, at den på grund af en kronisk sygdom for stedse er slået ud og henvist til en uvirksom tilværelse bundet til en sygeseng eller lænket til en stol. Men for disse mennesker — og det drejer sig om ca. 1/2 pct. af landets befolkning eller omkring 20 000 mennesker, hvoraf halvdelen burde anbringes i plejehjem — og for deres familie og pårørende er dette lovforslag af den allerstørste betydning, og jeg vil gerne, ikke alene som medlem af det høje ting, men også som formand for Sammenslutningen af Diakonhjem for kronisk syge i Danmark, rette en varm tak til den højtærede socialminister for den interesse, ministeren har vist dette alvorlige spørgsmål ved at søge fremmet en lovændring, som betyder en afgørende og stor forbedring af de kår, en bestemt gruppe ulykkelige medborgere er henvist til at leve under.

Man taler ofte om vor høje sociale standard i almindelighed, og det er utvivlsomt med fuld ret. Intet sted i verden er den so-